

си въ всѣхъ вѣсѣлахъ: все тобѣ была по премудро то
 Божіе особенно расположеніе. и какъ рекохмы погорѣ,
 какъ Богопочтеніе то не ѡстава безъ въздааніе, слѣ-
 дѣва зацо, когда тѣка нѣма въздааніе, несоимѣннш
 трѣбва да е други живѡтъ, въ когѡ то ще полѹчи добро-
 дѣтели- атъ человекъ свое то въздааніе. И кой бы
 мѡгалъ да помысли, чи Богъ сздѣлъ человекъ атъ да
 бы претерпѣлъ тѣка вѣско зло, и найпѡслѣ да погивне
 вѣчнш! Самы изычницы те колко то дабы слѣпи были
 въ дрѹгы те дѣла, въ тобѣ не могли да са склонѣтъ
 дабы помыслили, чи добродѣтель та трѣвѣвала да
 оѹстане безъ въздааніе. За тобѣ вѣрвали, какъ дѣ-
 ші те на добры те человекѣцы преселѣвѣтса на нѣкой си
 вѣсѣлы Валісійскы полѣта и влаженны ѡстрова. Св: Пи-
 саніе непрестѣннш намъ напомянѣва за тобѣ. “ Праве-
 дныхъ дѣши въ рѹцѣхъ Божіей, и не прикѡснетса имъ мѣ-
 ка. „ (Прем: Солом: г. 1.) и Апѡстолъ Павелъ, “ наше
 житіе на небесѣхъ естъ „ (къ Філіп: г. 20.) По тобѣ
 тѡйзи живѡтъ назывѣбася гостинница, странствованіе,
 пѣть, исприце, и дрѹгы такиба. И тобѣ трѣбва да оѹтѣ-
 шѣва добродѣтели- атъ человекъ въ вѣды те, и да го
 оѹвеселѣва въ самы те нещѣстїа и ѡбнадѣжди, зацо до-
 бродѣтель та никогда не мѡже да вѣде забрѣвенна, но во
 врѣмѣ то си ще возсѣме, катѡ слѹнце. Кѡлко е намъ тобѣ
 сіано побѹжденіе, да не ѡславѣбамы въ подвигъ атъ на
 благочестїе то, когда ѡно ще вѣде награжденно съ вѣчны
 небесны благосты! “ Недостѡйни страсти нынѣшнягѡ вѣ-
 мене къ хотѣщей славѣ и вѣтитса въ насъ. „ (Рим: и. 18.)